

Ergoterapinės paradigmos formavimas profesinio rengimo eigoje

Ričardas Kerpė

Kauno medicinos universitetas, Reabilitacijos klinika

- Paradigma (gr. *paradeigma* – „pavyzdys, modelis“) – tai mokslinės bendrijos priimtas mąstymo būdas, sąvokų tinklas, per kurį mokslininkas žvelgia į tikrovę (<http://lt.wikipedia.org/wiki>). *Ergoterapijos paradigma*- tai yra teorinių ir metodologinių prielaidų, kuriomis remiasi ergoterapija, visuma.

Paradigmos elementai (G. Kielhofner)

Paradigmą sudaro trys sudėtinės dalys:

- Šerdinė konstrukcija.
- Centrinis požiūris.
- Jungiančios vertybės.

- *Šerdinė konstrukcija*

Šerdinės konstrukcijos pagrindą sudaro samprata apie tai į kokių žmogaus poreikių patenkinimą yra nukreipta ergoterapija, kokias asmens problemas sprendžia ergoterapeutas, bei kokiais metodais. Ergoterapeutai skiria pagrindinį dėmesį asmens veiklai ir kaip ją sutrikdė liga, trauma ar apsigimimas.

Centrinis požiūris

Ergoterapijoje yra analizuojamas ryšys tarp žmogaus ir aplinkos ir kaip šis ryšys yra įtakojamas ligos ar traumos. Ergoterapeutas siekia sugrąžinti sutrikusį ryšį tarp asmens ir aplinkos, net jeigu jo sutrikimą lemia negrįžtami organizmo pakitimai. Ergoterapijoje yra skiriamas didelis dėmesys kultūriniai paciento aplinkai nes ji lemia ergoterapinio poveikio taktiką. Ergoterapeutas nagrinėja kultūrą kaip ypatingai svarbų aplinkos elementą, kuriame vyksta žmogaus veikla.

Jungiančios vertybės

- Dirbantys profesionalai privalo turėti sampratą apie savo “kokybiškas” teikiamas paslaugas. Tuo būdu kiekvienas profesionalas turi savo unikalų darbo vertės matą. Medicinoje tai apibrėžiama kaip gyvybės išsaugojimas. Gydytojai pagal tai vertina savo darbo kokybę. Tuo tarpu ergoterapijoje gyvenimo pilnatvė vertinama pagal individo atliekamą kasdienę veiklą. Ergoterapijos veiksmingumą ir “kokybiškumą” nusako pacientui sugrąžintos veiklos mastai.

Ačiū už dėmesį